

СЕСТРИТЪ НА МАКСЪ И МОРИЦЪ

ОТМЪЩЕНИЕТО НА ЦВЪТЯТА

Тънкопретка стрина Злата бѣ голѣмъ врагъ на цвѣтята. Всѣка сутринь, всѣка вечерь кжсаше ги безчовѣчно. Съ едно-две ще се накичи — да прилича на момиче, а пѣкъ другитѣ захвърля — да ги тѣпче кой какъ мине.

Една сутринь леля Злата влѣзе въ срещната градина. Изпокжса пакъ цвѣтята. И когато да излиза, срещна Лена и Елиза.

— Стрино Злато, що направи? — викна Лена. — Не остави цвѣте цѣвнало за насъ. Защо, стрино, си таквазъ? Защо кжсашъ тѣй цвѣтята? Грѣхъ си връзвашъ на душата. Пѣкъ и знай, че нѣкой пжтъ и тѣ ще си отмѣстятъ.

Стрина Злата отговори:

— Нищо нѣма да ми сторятъ. А на васъ не трѣбва цвѣте — съ умъ главитѣ си кичете!

— Ще ги кичимъ, стрино Злато, но и ти ще си изпатишъ, гдето кжсашъ тѣй цвѣтята!

— Я по пжтя си вървете, бедата си не търсете! Че мжтната ще ви вземе!

Но не мина дълго време.

— Лизо, — рече шепномъ Лена, — стрина Злата изтънчена

трѣбва съ умъ да се накичи. Стига все тя да ни учи, Трѣбва ний чрезъ цвѣтята, да ѝ влѣмъ умъ въ главата. Слушай сега, моя мила, какво съмъ ѝ нагласила. Ракъ вѣвъ кошнич-

ка ще скриемъ, съсъ цвѣтя ще го покриемъ, у тѣхъ ще го занесемъ и ще ѝ го поднесемъ. Щомъ цвѣтята тя съзре, въ тѣхъ носа си ще увре — по мирисъ да избере цвѣте, за да се накичи, да прилича на момиче. Ракътъ носа ѝ ще стисне. Тя ще скочи и ще писне. Ахъ, ще падне смѣхъ голѣмъ! Ракъ готовъ де има знамъ. Хайде да не губимъ време!

— Ленке, дяволъ да те вземе, какъ ти хрумна на ума, — рече Лиза, — азъ сама мжчно бихъ това скроила! . . . Но нали ще я боли нашата съседка мила? Ракъ е това! Помисли!